

Düşünen bir topluluk için

Yaşadığımız dünyada insan gözünü hangi yöne çevirse güzelliklerle karşılaşır. Gördüğü şeyleri büyük beğeniyle izler. Kusursuz tasarımdaki insan vücudu, milyonlarca çeşit bitki, tonlarca ağırlıktaki bulutların yer aldığı uçsuz bucaksız gökyüzü ve daha pek çok şey ruha zevk verecek estetik bir görünümle yaratılmıştır. Gördüğü şeyler dışında diğer duyularıyla algıladığı pek çok detay da insana zevk verir; güzel bir koku, tat, ya da güzel ritimli bir müzik gibi.

Dalından sarkan bir meyve, güzel kokusu ve tadıyla herkesin hoşuna gider. Yine aynı şekilde bir çiçeğin farklı tonlardan oluşan renkleri, üzerindeki desen son derece zevk vericidir. Veya güzel bir insan yüzü herkes tarafından beğeni toplar. Ya da güzel bir ev, son model bir araba dünyada talep gören metalardır. İnsan, yaşamını sürdürürken bunlar gibi daha birçok şeyi beğenip, onları elde etmek ister. Fakat bütün bu sayılanlara bir süre geçtikten sonra dönüp baktığında büyük bir şaşkınlığa düşer. Çünkü bu güzellikler anlamlarını yitirmiş, hatta artık görmek bile istemediği bir hale dönüşmüştür.

Örneğin, meyve dalından koparıldıktan kısa bir süre sonra yavaş yavaş kararmaya başlar, sonra o güzel kokusunu kaybeder. Ardından da çürür ve kötü bir koku yaymaya başlar. İnsan canlı renkleri ve hoş kokusuyla kendisini cezbeden çiçekleri alıp evine getirir ve bir vazoya koyar; ancak aradan bir gün geçmeden çiçeklerin renkleri solar, canlılığı, diriliği kaybolur. 2-3 gün sonra ise çiçekler tamamen kararmış ve çürümüştür. Dünyanın en güzel yüzüne sahip olduğunu düşündüğü insanı 60 yıl sonra görse onu

tanımakta bile zorlanabilir. O güzel insan yaşlanmış, yüzü kırışıklıklar içinde kalmış, saçları bembeyaz olmuştur. Kısaca eski güzelliğinden eser kalmamıştır. Ev yıpranmış, arabanın modeli eskimış, belirli kısımları ise çoktan paslanmaya yüz tutmuştur. Sonuç olarak dünyada insanın çevresinde gördüğü herşey kısa zamanda bir bozulma eğilimi gösterir.

Bu, çoğu insana "doğal bir süreç" gibi gelir. Oysa burada çok derin bir anlam gizlidir. Etrafımızdaki herşey sürekli olarak bozulmaya, eskimeye, çürümeye doğru giderek, bize aslında çok önemli bir mesaj vermektedirler. Bu, dünyanın geçici ve aldatıcı bir hayal olduğu gerçeğidir.

Hepsinden önemlisi dünyadaki tüm hayvanlar, bitkiler, insanlar yani yeryüzündeki bütün canlılar ölümlüdür. İnsanın bu büyük gerçeğin önemini kavrayamamasının bir nedeni de ölen insanların ve hayvanların yerine yenilerinin doğması, doğada her yıl yeni ürünlerin yetişmesidir. Bu gerçeği kavrayamayan insan, geçici olan şeylere gerektiğinden fazla değer verir, onlar için pek çok şeyi göze alır. İsteddiği şeylere "sahip olmak" tutkusu ile yaşar. Oysa herşeyin tek sahibi Allah'tır. O dilediği sürece canlılar var olur, dilediği anda da yok olur, ölürlür.

Allah insanların dnyanın bu aldatıcı yönüne kanmamaları, bu gerçeği düşünmeleri için Kuran'da çeşitli örnekler vermiştir:

Dünya hayatının örneği, ancak gökten indirdiğimiz, onunla insanların ve hayvanların yediği yeryüzünün bitkisi karışmış olan bir su gibidir. Öyle ki yer, güzelliğini takınıp süslendiği ve ahalişi gerçekten ona güç yetirdiklerini sanmışlarken (işte tam bu sırada) gece veya gündüz ona emrimiz gelmiştir de, dün sanki hiçbir zenginliği yokmuş gibi, onu kökünden biçilip atılmış bir durumda kılmışız. Düşünen bir topluluk için Biz ayetleri böyle birer birer açıklarız. (Yunus Suresi, 24)

<https://www.harunyahya.info/makaleler/dusunen-bir-topluluk-icin-71031>